

[Gregersen.]

skotøj ophævet. Det har vi ofte givet udtryk for, og vi synes, at regeringen i denne henseende skulle have gjort rent bord og ikke som på brødets og mælkens område møde med halve foranstaltninger. Vi ønsker samtidig, at de millioner, staten sparer ved ophævelsen af disse ordninger, fuldtud skal bruges til nedsættelse af de afgifter, der vender den tunge ende nedad, og altså i første række komme dem tilgode, som har mest brug for nedsættelsen af priserne på de nævnte ting, og vi vil absolut bort fra den prisforfalskning og svindel, der ligger i at fordyre snese og atter snese af varegrupper gennem forbrugsafgifter og told og så bilde befolkningen ind, at man gennem billiggørelse af blot tre varegrupper har været befolkningens velgører. Vi ønsker redelige varepriser.

For retsforbundet er et af målene, at det offentlige kun har udgifter til de opgaver, der er virkelige fællesopgaver, således at man ikke udskriver skatter og bruger dem som tilskud til medborgeres private foretagender, at eksempelvis den landboforening, der lejer sig en konsulent, selv betaler hans løn, og den forening, der holder en kongres, selv betaler sin festbanket, og at et flyveselskab drives på forretningsmæssig basis og på eget økonomisk ansvar og ikke på millionsubsidier tvangsudskrevet på skatteydere o. s. v., o. s. v. Hvis man udbygger statens udgiftsøkonomi på denne basis, og hvis man samtidig gennem lovgivningen standser den plyndring, som borgerne er genstand for gennem toldbeskyttelse og privat tilegnelse af de stigende grundværdier, hvis man med andre ord bygger på alles lige ret og ikke på den stærkeres magt til at udbytte den svage, så kan man nå frem til det mål, der gennem tiderne har stået varmhjertede mænd og kvinder for øje, og som også har fundet udtryk i skiftende partiprogrammer, nemlig den økonomiske frigørelse fra kapitalmagtens udbytning og fjernelsen af de tyngende skatter.

Alfred Jensen: Det var ikke nogen overraskelse, at finansministeren erklærede, at den økonomiske politik, og det er velsagtens den politik, der i almindelighed føres, er den rigtige politik. Derimod forekommer det mig bemærkelsesværdigt, at finansministeren udtaler sig med meget for-

behold, når han beskæftiger sig med fremtidsudsigterne, ja lægger en usikkerhed for dagen, som maner til eftertanke. Disse udtalelser harmonerer ikke med de lyse udsigter, der blev holdt frem for rigsdagen og befolkningen, da Danmark tilsluttede sig Marshallplan og Atlantpagt. Da gav man udtryk for, at der ville blive fremgang, opgang og beskæftigelse.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var så venlig at erindre om de planer, der blev fremlagt i Paris for et par år siden, og som gik ud på, at produktionen i Vesteuropa i løbet af en 5-årig periode skulle forøges med 25 pct. Denne forøgelse skulle gøre det muligt ikke alene at gennemføre militarisering og oprustning, men også at hæve befolkningens levestandard. Nu viser den økonomiske årsoversigt, at der ikke er megen grund til at tro på, at disse planer går i opfyldelse, tværtimod. Og for Danmarks vedkommende er det rent galt, for i stedet for en fremgang på 5 pct. i det år, der er gået siden, og som beregningerne gælder, har der været en tilbagegang på 5 pct. Det er klart, at det må give anledning til eftertanke, og det viser, hvor lidt hold der er i de beslutninger og planer, der lægges frem for offentligheden.

Ser man ikke alene på den produktionsmæssige side af sagen, der dog har sin store interesse, men også på den beskæftigelsesmæssige, er det også et temmelig mørkt billede, der kommer frem, når man læser den økonomiske årsoversigt. Man må her erkende, at beskæftigelsesmulighederne er mindre, end de var for et år siden. Når regnskabet angående beskæftigelsen gøres op, holder man vel ikke af at fastslå, at det er gået så meget tilbage, som det i virkeligheden er, og derfor opererer man som regel ikke med arbejdsløshedstallet måned efter måned, men forsøger at udjævne det over det ganske år. Det sidst offentliggjorte tal er januarallet, der viser en ledighed på omkring 120 000. Det viser egentlig, hvor alvorlig situationen er, men regeringen har i sine beregninger anderledes lave tal at henvise til. Her møder man frem med et tal på ca. 75 000 som gennemsnit for arbejdsløsheden i 1952. Det er rigtigt, at alene den stigning, dette tal udviser, er nok til at give anledning til eftertanke. Men ser man på, hvor mange der beskæftiges, er forholdet endda værre, fordi det viser sig, at der beskæftigedes 36 000 færre i 1952 end i 1951. Når denne